

DENNIS LEHANE

**DEN
GIVNE
DAG**

ROMAN • KLIM

Danny Coughlin er en ung politimand, der dagligt sætter livet på spil med at infiltrere organiserede revolutionære og anarkistiske grupper i Boston, hvor det i årene efter første verdenskrig vrirler med europæiske emigranter. Dannys far er den højtstående politimand Thomas Coughlin, der sammen med andre irske indvandrere udgør ordensmagten i den gamle amerikanske storby. Både hans far og hans onkel har høj indflydelse i korpset og dermed på Dannys liv. Men Danny føler sig dybere og dybere splittet mellem sine egne holdninger og familiens forventninger til ham.

Luther Laurence er efter et skuddrama i et sort gangstermiljø på flugt fra politiet og søger tilflugt i Boston. Han må efterlade sin unge gravide kone i Tulsa og knuse deres fælles drøm om en fremtid, der en overgang så lysere ud end for mange andre sorte fra Syden. Luther får arbejde hos familien Coughlin, hvor han møder Danny, og imod alle odds får de to mænd opbygget et usædvanligt stærkt venskab, der kommer til at få afgørende indflydelse på begges fremtid.

I romanen færdes virkelige personer mellem fiktive, og vi møder blandt andre den legendariske baseballstjerne Babe Ruth og den unge, senere så magtfulde, J. Edgar Hoover.

DEN GIVNE DAG er en dampende varm og medrivende koloreret historisk roman, man sluger i store, saftige lunser.

KIM SKOTTE, POLITIKEN

ISBN 978 87 7955 756 7

I september 1919 strejkede politiet i Boston efter lang tids kamp for tålelige vilkår i tjenesten. Kort efter udbrød der voldsomme optøjer i gaderne, hvor ukontrollable folkemasser plyndrede og hærgede med en vildskab så uhæmmet, at Massachusetts guvernør, USAs senere præsident, Calvin Coolidge, så sig nødsaget til at indkalde militæret for at få en ende på kaoset. Dette sorte kapitel i Bostons – og i USAs historie – danner baggrund for Dennis Lehanes store historiske roman, hvor vi følger to familier, en sort og en hvid, i årene efter første verdenskrig op til de dramatiske dage i 1919.

DEN GIVNE DAG maler med bred pensel på det helt store lærred om årene, indrammet af den spanske syge og forbudstidens begyndelse. Det er på én gang en irsk familiesaga og et amerikansk drama om race, emigranter, arbejdskamp og ikke mindst om kærlighed.

Dennis Lehane er født i Dorchester syd for Boston, Massachusetts i 1965. Han har boet i Boston i hele sit liv, og alle hans bøger foregår her. Herhjemme er han især kendt for romanerne *Mystic River*, filmatiseret i 2003 af Clint Eastwood, og *Shutter Island*, filmatiseret i 2010 af Martin Scorsese. Ud over sit romanarbejde er han medforfatter på tv-serien *The Wire*.

Dennis Lehane hører til blandt de allerstørste amerikanske krimiforfattere, han har bl.a. vundet *Shamus Award*, *Writers Guild of America Award* og *Edgar Award*. DEN GIVNE DAG er planlagt som første bind i en trilogi.

Dennis Lehane

Den
GIVNE DAG

Oversat af Søren K. Barsøe

Klim

BABE RUTH *i* OHIO

PROLOG

På grund af krigsministeriets indskrænkning af rejsefriheden for baseballspillere i major league blev World Series i 1918 spillet i september og delt mellem to hjemmebaner. Chicago Cubs var vært for de første tre kampe, og de sidste fire skulle afholdes i Boston. Den 7. september, hvor The Cubs havde tabt tredje kamp, steg de to hold sammen om bord på et tog fra Michigan Central Railroad for at begive sig ud på den syvogtyve timer lange rejse, og Babe Ruth drak sig fuld og gav sig til at snuppe hatte.

Det havde allerede været nødvendigt at hente ham og få ham hældt på toget, da de skulle af sted. Efter kampen var han taget hen til et hus nogle få gader vest for Wabash Avenue, hvor man kunne få sig et spil kort, en lind strøm af spiritus og en kvinde eller to, og hvis Stuffy McInnis ikke havde vidst, hvor han skulle lede efter ham, var han ikke kommet med på toget hjem.

Men det blev så til, at han stod og brækkede sig bagud af passagervognen, mens toget tøffede ud fra Central Station godt otte om aftenen og snoede sig forbi samlestaldene. Luften var lodden af røg og stanken af slagtet kvæg, og fanden tage ham, om Ruth kunne få øje på en eneste stjerne deroppe i det sorte. Han tog en slurk af sin lommelærke, gurglede brækket af munden med bourbon og spyttede det bagud over jerngelænderet, og han så Chicagos horisontlinje hæve sig, mens han gled af sted væk fra den. Som det ofte var tilfældet, når han forlod et sted, og han havde kroppen tynget af sprut, følte han sig fed og forældreløs.

Han drak lidt mere bourbon. I en alder af treogtyve var han nu omsider en af de mere frygtede battere i ligaen. I et år, hvor det samlede antal home runs i American League lå på seksoghalvfems, stod Ruth for de elleve. Så tæt på tolv procent, at det ikke var til at se forskel. Selv om man så tog den tre ugers nedtur med i betragtning, som han havde haft i juni, var pitcherne begyndt at have respekt for ham. Det gjaldt også modstandernes battere, fordi Ruth havde pitchet The Sox til tretten sejre i den sæson. Han havde endvidere indledt nioghalvtreds kampe i venstre field og tretten som første til bat.

Men han kunne ikke ramme venstrehåndsbolde. Det var hans svage punkt. Selv når samtlige opstillinger var skåret ned til benet på grund af spillere, der havde meldt sig til krigstjeneste, havde Ruth den svagheit, og modstandernes trænere var begyndt at udnytte den.

Op i røven med dem.

Det sagde han højt ud i luften og tog en ny slurk af lærken, en gave fra Harry Frazee, indehaver af holdet. Ruth havde forladt holdet i juni. Han stillede i stedet op for Chester Shipyards' hold i Pennsylvania, fordi Barrow, træneren i Boston Red Sox, satte væsentlig større pris på Ruths kastearm end på hans bat, og Ruth var træt af at kaste. Kastede man til en strikeout, fik man bifald. Slog man til home run, eksploderede stadion. Problemet var så, at også Chester Shipyards foretrak hans pitch. Så da Frazee truede med et sagsanlæg, afskibede Chester Shipyards Ruth igen.

Frazee havde hentet ham ved toget og eskorteret Ruth ud til bagsædet af sin Rauch & Lang Electric Opera Coupe. Bilen var rødbrun med sorte pyntelister, og det undrede Ruth hver gang, at man bare uden videre kunne spejle sig i stålpladerne uanset vejr eller tid på dagen. Han havde spurgt Frazee, hvad sådan en sag kostede, og Frazee kærtegnede åndsfraværende det grå indtræk, mens hans chauffør svingede ud på Atlantic Avenue. "Mere end Dem, hr. Ruth," havde han svaret og rakt Ruth lomme flasken.

Indgravningen i tinnit lød:

Ruth, G.H.
Chester, Penna.
1/7 18 – 7/7 18

Han lod fingrene glide over inskriptionen og tog en slurk mere, og den fedtede lugt af koblod blandede sig med industribyers og varme jernbaneskinners karakteristiske, metalliske lugt. *Jeg er Babe Ruth*, ville han råbe bagud fra toget. Og når jeg ikke er fuld og står her på bagperronen,

er jeg én, man skal regne med. Jeg er et tandhjul i maskineriet, er jeg, og I kan fanden galeme også tro, jeg godt ved det selv, men jeg er et diamantbesat tandhjul. Tandhjulenes tandhjul. Og en dag ...

Ruth hævdede lommelærken og skålede på Harry Frazee og alverdens Harry Frazee'r med en stribe sjofelheder med hår på og med et lyst smil om munden. Så tog han en slurk mere, og den gik lige i øjenlågene og trak dem nedad.

“Nu går jeg ind og sover, din gamle luder,” hviskede Ruth ud i natten, ud mod horisonten og dunsten af slagtet kød. Han hviskede det mod de mørke, midtvestlige marker, der lå forude. Mod samtlige askegrå fabriksbyer, der lå herfra til Governor's Square. Mod den tilrøgede, stjerneløse himmel.

Han tumlede ind i den sovekupé, han delte med Jones, Scott og McInnis, og da han stadig fuldt påklædt vågnede klokken seks næste morgen, var han i Ohio. Han spiste morgenmad i spisevognen og drak to kander kaffe og så røgen pulse op fra skorstenene på de jernstøberier og stålvalseværker, der lå og trykkede sig i de sorte højdedrag. Han havde ondt i hovedet og hældte et par dråber fra lommelærken i kaffen, og så havde han ikke ondt i hovedet længere. Han spillede canasta et stykke tid med Everett Scott, og så holdt toget i lang tid i Summerford, endnu en af fabriksbyerne, og de strakte benene på en mark lige op ad stationen, og det var der, han første gang hørte om en strejke.

Det var Harry Hooper, holdleder og højre markspiller i Sox, og anden baseman Dave Shean, der stod og snakkede med Cubs venstre markspiller Leslie Mann og griber Bill Killefer. McInnis påstod, at de fire havde gået og stukket hovederne sammen under hele turen.

“Om hvad?” spurgte Ruth og vidste ikke rigtigt, om han ikke var ligeglad.

“Aner det ikke,” sagde Stuffy. “Måske aftaler de prisen på at lade luftbolde slippe igennem, hvem ved? Eller måske svinedrikker de bare.”

Hooper kom hen over marken mod dem.

“Vi går i strejke, folkens.”

Stuffy McInnis sagde: “Du er fuld.”

Hooper rystede på hovedet. “De tager røven på os.”

“Hvem?”

“Kommissionen; hvem ellers? Heydler, Hermann, Johnson ... Dem.”

Stuffy McInnis dryssede tobak i et cigaretpapir og lod tungespidsen glide hen langs det, mens han vred begge ender sammen. “Hvordan det?”

McInnis tændte cigaretten, og Ruth tog en slurk af sin lærke og så hen over marken mod en smal bræmme træer under den blå himmel.

“De har lavet om på fordelingen af entréen i Serien. Procentdelen af indtægterne. Det gjorde de sidste vinter, men de har ikke sagt det før nu.”

“Hej,” sagde Stuffy McInnis. “Vi får tres procent af de første fire entrées.”

Hooper rystede på hovedet, og Ruth kunne mærke, hvordan hans koncentration ebbede ud. Han lagde mærke til telegraftråde, der var spændt hen over ud kanten af marken og tænkte på, om man kunne høre den summende lyd fra dem, hvis man kom tæt nok på. Entréindtægter, fordeling. Ruth havde lyst til en ny gang spejlæg og bacon.

Harry sagde: “Vi *fik* tres procent; nu får vi femoghalvtreds. Tilskuertallet falder. Krigen og dét. Og det er vores patriotiske pligt at få fem procent mindre.”

Stuffy McInnis trak på skuldrene. “Okay, så er det vores ...”

“Og så yder vi fyrre procent af det til Cleveland, Washington og Chicago.”

“Og hvorfor det?” sagde McInnis. “For at banke dem på plads ned i anden, tredje, fjerde ... ?”

“Og de næste ti procent går til krigsvelgørenhed. Kan I begynde at se billedet?”

McInnis knurrede. Han lignede én, der bare manglede nogen at sparke. Nogen, der var tilstrækkelig lavstammet til, at han kunne få et ordentligt los sat ind.

Babe smed sin hat op i luften og greb den bag ryggen. Så samlede han en sten op og kylede den til himmels. Kastede hatten igen.

“Det går jo nok,” sagde han.

Harry Hooper så på ham. “Hvad?”

“Jamen ... dét,” sagde Babe. “Vi skal nok få det tjent ind igen.”

“Hvordan lige det, Gidge?” spurgte Stuffy McInnis. “Sig mig lige, hvordan vi kan tjene det ind.”

“Ahr ... på en eller anden måde.” Babes hoved var begyndt at gøre ondt igen. Det gav ham altid hovedpine, når nogen snakkede om penge. Verden gav ham hovedpine – bolsjevikkerne, der styrtede zaren, kejseren, der trampede hele Europa under fode, anarkister, der smed bomber i gaderne her i selve USA og sprængte optog og postkasser i luften. Folk var vrede, folk råbte op, folk lå og døde i skyttegrave og gik i protestmarch uden for fabrikker. Og alt sammen havde det noget med penge at gøre. Så meget var Babe da klar over; han kunne bare ikke fordrage at tænke på det. Han kunne godt lide penge, han syntes, det var helt fint med penge, og vidste godt, at han tjente dem i bunker og stod til at tjene endnu mange flere. Han kunne godt lide sit nye motoriserede løbehjul, han kunne lide at købe gode cigarer og bo på overdådige hotelværelser med tunge gardiner og give omgange i baren. Man kan han afskyede at tænke på penge eller tale om penge. Han ville bare til Boston. Han ville baske til en bold

og male byen rød. Governor's Square var oversvømmet af bordeller og gode beværtninger. Vinteren stod for døren, og han ville nyde det hele, så længe han kunne, inden sneen faldt og kulden ... Inden han atter sad fast hjemme i Sudbury med Helen og lugten af heste.

Han daskede Harry Hooper på skulderen og gentog sin vurdering af situationen: "Det skal nok gå det hele på en eller anden måde. Vent nu bare ..."

Harry Hooper så på sin skulder. Han så ud over marken. Han så på Ruth igen. Ruth smilede.

"Så, kan du nu være en go' Babe," sagde Hooper, "og overlade snakken til de voksne."

Hooper vendte ryggen til ham. Han havde en flad stråhat på, der var skubbet en smule om i nakken. Ruth kunne ikke fordrage flade stråhatte; hans ansigt var for rundt til dem, for kødfuldt. De fik ham til at ligne et barn, der havde klædt sig ud. Han forestillede sig at rive Harrys hat af hovedet på ham og smide den op oven på toget.

Hooper gik ud over marken med en fast hånd på Stuffy McInnis' arm og med sænket hoved.

Babe Ruth samlede en sten op og så på Hoopers bæk og bølge-jakke, forestillede sig en griberhandske midt på jakken, forestillede sig lyden, en skarp sten mod en hård rygsøjle. Men så hørte han en anden hård lyd i stedet for den indbildte, et smæld et stykke derfra som en kævle, der springer i kaminen. Han så mod øst, hvor marken endte i en lille klynge træer. Han kunne høre toget, der prustede dæmpet bag ham, og stemmerne hist og her fra spillerne og markens puslen. To af lokomotivets fyrbødere gik forbi bag ham og drøftede en revnet styrekrans, og de to, måske tre timer, det ville tage at få den repareret, og Ruth tænkte: To timer i det hul her ... ? Og så hørte han det igen, et tørt, fjernt smæld, og han vidste, at et sted på den anden side af de træer var der nogen, der spillede baseball.

Han gik alene og ubemærket tværs over marken og hørte lydene fra spillet komme nærmere, de drillende tilråb, den kontante lyd af foddere på jagt efter en bold over grønsværen, det våde, dumpe klask af en bold, der blev lagt død i en outfielders griberhandske. Han gik ind mellem træerne og tog jakken af i varmen, og da han kom ud igen af lunden, var de ved at skifte side. Mænd i løb ind mod en plet jord ved første baselinje og andre på vej ud fra en plet ved tredje.

Farvede mænd.

Han blev stående, hvor han var, og nikkede til centerfielderen, som i let løb var på vej få meter fra ham ud mod kastetuen, og centerfielderen

nikkede afmålt og lod tilsyneladende blikket afsøge træerne for at se, om lunden mon afsondrede flere hvide mænd nu i dag. Så vendte han ryggen til Babe, fældede forover i hofteleddet og lagde handsken og den frie hånd på knæene. Han var en ordentlig kleppert og lige så bredskuldret som Babe Ruth, om end han var knap så svær om livet og – måtte Babe indrømme – bred over røven.

Pitcheren spildte ikke tiden, han havde dårligt nok et opvarmningssving, men havde bare så helvedes lange arme og svingede den højre, som sendte han en sten af sted fra en slynge og tværs over et verdenshav, og selv derfra, hvor han stod, kunne Babe Ruth se, at den bold ville stryge forbi homebasepladen som en kanonkugle. Batteren svingede i en god, kontant bue og ramte alligevel et par håndsbredder ved siden af.

Men den næste ramte han så, ramte den med et massivt *smak* så kraftigt, at det måtte komme fra et flækket bat, og bolden sejlede direkte mod ham og i en doven bue op mod den blå himmel som en and, der havde slået sig på rygsvømning, og centerfielderen flyttede den ene fod, rakte handsken op og åbnede den, og bolden faldt, som det var en lettelse for den, til ro midt i læderet.

Ruth havde aldrig fået kontrolleret synet. Han ville ikke have det. Lige siden han var dreng, havde han kunnet læse gadeskilte, selv dem, der var malet på hjørnet af en bygning, på langt større afstand end alle andre. Han kunne se fjerstrukturen på en jagende høg, der strøg gennem luften hundrede meter oppe. For ham så boldene fede ud, og de bevægede sig langsomt. Når han kastede, lignede griberens handske en hotelpude.

Så selv på denne afstand kunne han se, at den batter, der trådte til som den næste, havde spoleret ansigtet. En lille fyr var han, radmager, men afgjort med noget i ansigtet, røde strimer eller arvæv i den chokoladebrune hud. Han emmede af energi på basen, stod og vippede op og ned på fødder og i knæ og hofter, en whippet klar på stregen og godt på vej til at fare ud af sit eget gode skind. Og da han ramte bolden efter to strikes, vidste Ruth, at den sorte derhenne ville flyve, om end selv han ikke var forberedt på, *hvor* hurtigt det kom til at gå.

Bolden var ikke færdig med sin bue ud mod højre markspillers fødder (og Ruth vidste, han ikke ville få fat i den, inden spilleren selv vidste det), og væddeløbshunden havde allerede nået første base. Da bolden ramte græsset, tog markspilleren den med den frie hånd og ikke så meget som snublede et tilløb, inden han sendte den af sted, en bold, der havde så travlt med at forlade hånden på ham, som havde han fundet den i sengen med hans datter, og den nåede ikke så meget som at blinke, inden den lå

i anden basemans handske. Men whippeten stod allerede på anden base. Stod ret op og ned, ingen kuren over grønsværen, ingen kasten sig frem mod basesækkene. Han smuttede bare ind på plads, som om han var ude efter morgenavisen, og havde blikket rettet ind mod centerfeltet. Det troede Ruth i hvert fald, til det gik op for ham, at det var ham, han så på. Ruth lindrede på sin hat, og knægten derude sendte ham et skeptisk, flabet smil.

Ruth besluttede at blive ved med at holde øje med den hvalp; han fornemmede, at uanset hvad han gjorde som det næste, ville det blive en helt særlig oplevelse.

Manden på anden base havde spillet for Wrightville Mudhawks. Han hed Luther Laurence og var blevet sat af holdet hos Mudhawks, efter at han havde været oppe at slå med Jefferson Reese, som var holdleder og første baseman, en slikket Onkel Tom med lange tænder, der gav den som parfumeret skødehund blandt hvide og svinede sine egne til i det hus, hvor han arbejdede lige uden for Columbus. Luther fik de nærmere enkeltheder en aften fra en pige, han gik noget med, en sød og køn ung pige ved navn Lila, der arbejdede i samme hus som Jefferson Reese. Lila fortalte, hvordan Reese havde skænket suppe op fra terrinen en aften i spisestuen, og de hvide havde kæftet op i ét væk om de flabede og højrøvede niggere i Chicago, hvordan de bare gik rundt i gaderne nok så kæphøje og ikke engang slog blikket ned, når de gik forbi en hvid kvinde. Og ham Jefferson dér, han faldt ind i koret og sagde, *'Lawse*, ja, det er skændigt, er det, *yes sub*. De farvede ovre i Chicago, de er ikke andet end chimpanser, der hujer rundt i lianerne. Ikke tid til kirkegang, næh, det gælder bare om at drikke sig fra sansen om fredagen, spille poker fra sansen om lørdagen og bedække en anden mands kvinde hele søndag lang'."

"Sagde han det?" spurgte Luther, mens han var i badekarret sammen med Lila på Dixon Hotel, Coloreds Only. Han havde pisket lidt skum op i vandet og svøbte det op omkring Lilas små, hårde bryster og nød i fulde drag synet af boblerne på hendes hud, en hud som upoleret guld.

"Han sagde det, der var langt værre," betroede Lila ham. "Men lad nu være med at komme i klammeri med den mand, ikke? Han er virkelig ond."

Da så Luther alligevel sagde noget til ham på udskiftningsbænken ved Inkwell Field, fik Reese tørret smilet af ansigtet i en vis fart, og han fik sådan noget i øjnene, et hårdt, urgammelt blik, der røbede, at det ikke

var længe nok siden, han slap for solens glødende tortur på markerne, og som fik Luther til at tænke *så for satan*, men da var Reese allerede over ham, og hans næver var som den tunge ende af et bat i ansigtet på Luther. Luther forsøgte efter bedste evne at forsvare sig, men Reese var mere end dobbelt så gammel som ham og havde ti år bag sig som *house nigger*, og han havde noget rasende i sig, der var groet så langt ind og havde ruget så længe i det dybe mørke, at da han endelig slap det fri, var det så meget mere hedt og voldsomt. Han slog Luther i jorden og tævede ham hårdt, hurtigt og ondt, tævede ham, til blodet blandet med banens jord og kalk og støv, det tapløb af ham.

Mens Luther var i behandling på fattigafdelingen i St. John's, sagde hans ven Aeneus James til ham: "Jamen, for fanden, sådan som du løber ... Hvorfor stak du ikke af, da du så, ham den gamle idiot fik det dér i øjnene?"

Det spørgsmål havde Luther nu haft en lang sommer til at overveje, og han havde stadig ikke fundet svaret. Sådan som han løb, ja, og han havde endnu ikke mødt nogen, der løb hurtigere, så han spekulerede på, om han måske bare var dødræt af at løbe.

Men nu, hvor han stod og iagttog ham den fede, der mindede om Babe Ruth og stod og så til hende ved træerne, kunne Luther ikke lade være med at tænke: Nå, du tror, du har set et løb hér, hvide? Du har ikke set en skid. Det kommer du til lige om lidt; du får noget at fortælle børnebørnene.

Og han satte af fra anden base, i samme øjeblik Sticky Joe Beam havde viklet sig ud af sin blæksprutteagtige måde at få kastet den bold på, han havde et uendelig kort kig over på den hvide mand, hvis øjne bulnede ud på samme måde som hans mave, og Luthers fødder bevægede sig så hurtigt, at det mere var jorden, der løb under ham, end han løb over den. Han kunne mærke, hvordan den løb som en flod i det tidlige forår, og han så for sig Tyrell Hawke stå ved tredje og jukke sig selv over tæerne, fordi han havde været på druk hele natten, og det satsede Luther på, for her i dag nøjedes han ikke med tredje, ikke tale om, og hvis du troede det, så må du hellere tro om igen og huske, at baseball drejer sig om hurtighed, og jeg er fandeme den hurtigste lille lort, I nogensinde har set, og da han hævede hovedet, så han som det første Tyrells handske lige ud for sit øre. Det næste, han så lige til venstre for sig, var bolden, et stjerneskid fyret skævt og med en fane af røg efter sig. Luther råbte "Bøh!", og det lød højt og pludseligt, og – yep – Tyrells handske røg et lille nøk til vejrs. Luther dukkede sig, bolden hvislede under Tyrells handske og kyssede Luthers nakkehår så varmt som ragekniven i Moby's Barbershop på Meridian

Avenue, og han rørte tredje base med spidsen af højre fod og tordnede videre ad sidelinjen, hvor jorden løb så hurtigt under fødderne på ham, at han tænkte, om den måske simpelthen forsvandt dernede, fordi der ikke var mere af den, at han kunne løbe lige til randen af en klippevæg, lige til randen af verden, måske. Han kunne høre griberen, Ransom Boynton, råbe efter bolden, "Her! Her!" og han så op, så Ransom få meter længere fremme, så i hans blik bolden komme, så det i spændingen i hans knæskaller, og Luther slugte en mundfuld luft på størrelse med en isblok og gjorde læggene til fjedre og fødderne til pistolhamre. Han ramte Ransom så hårdt, at han knap mærkede ham, fortsatte lige hen over ham og så bolden klask i plankeværket bag home base i præcis det øjeblik, hans fod rørte basen, og de to lyde, den ene hård og ren, den anden svuppet og støvet, klaskede sammen om hinanden. Og han tænkte: Hurtigere, end I bare *drømmer* om at blive.

Han standsede op ind mod brystkasserne af sine holdkammerater. Mens de daskede ham og hujede, vendte han sig for at se, hvordan den hvide mand nu så ud i ansigtet, men han stod der ikke længere ovre ved træerne. Nej, han var næsten ved anden base i løb hen over banen *mod* Luther, og hans buttede drengens ansigt var ét stort, pludrende smil, og øjnede spillede, som var han lige fyldt fem og havde fået at vide, han ville få en hest, så han bare overhovedet ikke kunne styre sig, at han bare var nødt til at hoppe og baske og løbe af bare fryd.

Og nu så Luther nærmere på hans ansigt og tænkte: Nej.

Men så kom Ransom Boynton hen ved siden af ham og sagde det højt:

"Du tror, det er løgn, men det er sgu Babe Ruth, der kommer busende dér lige så fed som et godstog."

Må jeg spille med?"

Der var ingen af dem, der troede på, han havde sagt det. Det var efter, at han var løbet hen til Luther, havde løftet ham op fra jorden og holdt ham dér i luften og sagt: "*Hold* da op, knægt; jeg har set en del folk løbe efterhånden, men jeg har aldrig – og det mener jeg, *aldrig* – set nogen rende så hurtigt som dig." Og han krammede Luther og klaskede ham på ryggen og sagde. "Sikken et syn, sikken et syn!"

Og det var efter, at de havde fået bekræftet, at han – helt rigtigt – var Babe Ruth. Det kom bag på ham, at så mange af dem overhovedet havde hørt om ham. Men Sticky Joe havde engang set ham i Chicago, og Ransom havde opnået det to gange i Cleveland, set ham kaste og spille. De andre

havde læst om ham på sportssiderne og i *Baseball Magazine*, og Ruths øjenbryn røg i vejret, som om han vist ikke helt troede på, at der fandtes sorte her på planeten, der kunne læse.

Ruth sagde: "Men I vil vel så godt have nogle autografer?"

Det var der ikke nogen, der virkede synderlig interesserede i, og Ruth blev lang i ansigtet, mens de hver for sig fandt et eller andet ved deres sko eller himlen, de var nødt til at studere.

Luther overvejede at sige til ham, at det faktisk var nogle ret gode spillere, Ruth havde stående her foran sig. Vaskeægte legender. Ham manden dér med blækspruttearmene? Han nåede 32-2 sidste år for Millersport King Horns i Ohios fabriksarbejderliga. 32-2 med en *earned run average* på 1,78. Stik lige den. Og Andy Hughes, som i kampen her var shortstop for modspillerne, siden det her nu var en spontan holdopstilling, han havde slået 390 for Downtown Sugar Shacks fra Grandview Heights. Og i øvrigt var det kun hvide, der brød sig om autografer. Hvad var en autograf i det hele taget? Et par kragetæer, en mand havde kradset ned på en lap papir, ikke?

Luther Laurence åbnede munden for at forklare det, men så fik han set en smule mere indgående på Ruths ansigt og erkendte, at det ingen nytte var til. Manden var et barn. Et legebarn i flodhestestørrelse med lår så tykke, at det var lige før, der voksede grene ud af dem, men ikke desto mindre et barn. Luther havde aldrig set nogen med så store øjne, og det var noget, han ville huske i mange år frem i tiden, efterhånden som han så dem ændre sig på avisbillederne, så dem blive mindre og mørkere for hvert nyt billede. Men lige der på marken i Ohio havde Ruth øjne som skolegårdens lille, tykke dreng, fulde af håb, angst og desperation.

"Må jeg have lov at spille med?" Han rakte sine St. Bernhardspoter frem. "Med jer ... ?"

Det var lige ved at tage pippet fra dem, nogle af dem fældede forover af bare fnisen, men Luther holdt masken. "Joh ... " Han så rundt på de øvrige og rettede så blikket mod Ruth igen. Gav sig god tid. "Det kommer vel an på ..." sagde han. "Kender De noget videre til spillet, *sub*?"

Det fik Reggie Polk til at trimle omkuld på jorden. En flok af de andre spillere kaglede og blafrede med armene. Men Ruth, han forbløffede Luther. De store barneøjne blev små og klare som himlen, og Luther fattede det på stedet. Fik den mand et bat i hånden, var han lige så gammel som hvem som helst af de andre.

Ruth stak en utændt cigar i munden og løsnede slipset. "Jeg har vel lært et par ting på min vej gennem livet, mister ... ?"

“Laurence, suh, Luther Laurence.” Luther holdt fortsat stenansigtet.

Ruth lagde en arm om livet på ham. En arm på tykkelse med Luthers seng. “Hvad spiller du på holdet, Luther?”

“Center Field, suh.”

“Jamen, fint, min ven; så behøver du ikke bekymre dig om andet end at lægge hovedet lidt på sned.”

“Lægge hovedet på sned?”

“Og se min bold flyve hen over det.”

Luther kunne ikke holde den længere; et stort smil gled over hans ansigt.

“Og hold så op med at kalde mig ‘suh’. Vi er baseballspillere hér.”

Og det var da noget, første gang Sticky Joe kastede til ham. Tre strikes blev det til lige i rap som perler på en snor. Den lille fede ikke så meget som rørte læderet.

Han lo efter den sidste og pegede med battet ud mod Sticky Joe og nikkede stort. “Men jeg skal nok få dig luret af, knægt. Jeg er vågen i timerne, skal jeg sige dig.”

Der var ingen, der ville lade ham kaste, så han blev skiftet ind for en af de andre spillere i hver inning. Det var helt i orden at sidde over en inning. Babe Ruth, for katten da! De var måske nok ligeglade med en eller anden underskrift fra manden, men historierne, de ville kunne give gratis drinks i lang tid fremover.

I en inning spillede han venstre mark, og Luther var i center, og Reggie Polk, som var kaster for deres hold, gav sig gevaldig god tid mellem hver bold, som han plejede at gøre, og Ruth sagde til Luther: “Hvad laver du så ellers, når du ikke spiller bold?”

Luther fortalte lidt om sit arbejde på våbenfabrikken uden for Columbus, at krigen var noget forfærdeligt noget, men den gav da godt nok brød på bordet, og Ruth sagde: “Det gør den jo,” selv om det mest lød for Luther, som han sagde det bare for at sige noget, ikke fordi han egentlig forstod sammenhængen, og så spurgte han, hvad der var sket med hans ansigt.

“Kaktus, mister Ruth.”

De hørte smældet fra battet, og Ruth forfulgte en langsomt dalende luftbold som en ballerina på sine små, plumpe tæer, og smed bolden tilbage til anden.

“Er der mange kaktus her i Ohio? Det er nyt for mig.”

Luther smilede. “Faktisk, mister Ruth, sir, så hedder det ‘kakti’, når der

er mere end én. Og uha, jo, der er vidtstrakte marker med dem over hele staten. Tøndemål af kaktus.”

“Og hvad gjorde du så? Faldt på en af de marker?”

“Ja,” svarede Luther. “Og jeg faldt tungt.”

“Det ser nærmest ud, som om du faldt ned fra en flyver.”

Luther rystede ganske langsomt på hovedet. “En zepneliner.”

Det lo de dæmpet, men længe ad begge to, og Luther klukkede stadig, da han stak handsken i vejret og nappede Rube Grays bold ned fra himlen.

I næste inning kom nogle hvide mænd snublende ud fra lunden derhenne, og spillerne genkendte umiddelbart nogle stykker af dem, Stuffy McInnis, ja minsandten. Og Everett Scott, I guder! Og der kom så et par Chicago Cubs, er I da sindssyge ... Flack, Mann og en tredje, som ingen af dem umiddelbart kendte; de kunne ikke lige placere ham på nogen af holdene. De kom hen over højre outfield, og kort efter stod de bag den vakkelvorne bænk ved home base med jakke, slips og hat i varmen og røg cigarer, og indimellem råbte de noget til en, der hed ‘Gidge’, og Luther var dybt forvirret, til det gik op for ham, at det var deres tilnavn til Ruth. Næste gang Luther så derhen, var der kommet yderligere tre til, Whiteman fra Sox og Hollocher, der var shortstop hos Cubs, og så en tynd knægt med rødt hoved og en hage, der strittede frem som en ekstra hudlap, og som ingen af dem kendte, og Luther brød sig ikke om det antal dér. De otte plus Ruth udgjorde et fuldtalligt hold.

Den næste innings tid gik det fint, og de hvide mænd holdt sig mestendels for sig selv. Et par af dem udstødte abelyde, og der kom enkelte tilråb, “Tag den nu, tjæremand, den ligger lige til ...” Eller: “Du skulle lidt længere ind under den, jigaboo.” Men hvad skidt; Luther havde hørt det, der var værre. *Meget* værre. Men han brød sig ikke om, at hver gang, han så hen mod første base, var det, som om de var rykket et par centimeter nærmere, og inden længe ville det blive svært at løbe forbi der, at storme hjem med alle de hvide mænd så tæt på, at man kunne lugte deres parfume.

Og så mellem to innings kom det fra den ene af dem: “Hvorfor lader I ikke os prøve en gang?”

Luther bemærkede, hvordan Ruth lignede en, der manglede et musehul at krybe i.

“Hvad så, Gidge? Tror du, dine nye venner her har noget imod, hvis en af os tager et par runder? Vi hører jo altid, hvor gode de sorte dér skal være. De løber hurtigere end smør på verandaen i juli, siger de.”

Manden rakte hænderne frem mod Babe Ruth. Han var en af de få, som ingen kendte; sikkert bænkevarmer. Men store hænder havde han

og en fladtrykt næse og skuldre som øksehoveder. Ene hårde, knoklede kanter. Og hans øjne havde Luther set før hos fattige hvide; den mand havde hele sit liv ædt vrede i sig i stedet for mad, og han havde fået så meget smag for vreden, at den ville holde sig, uanset hvor meget ordentlig føde han fik resten af livet.

Han smilede til Luther, som om han kunne læse hans tanker. "Hvad siger du, *boy*? Var det ikke noget at lade en af os slå et par slag?"

Rube Gray meldte sig frivilligt til at sidde over en omgang, og de hvide valgte Stuffy McInnis som deres seneste afhændelse til Southern Ohio Nigra League, og de gnæffede den særlige, æselagtige latter, som store, hvide mænd tilsyneladende var fælles om, men Luther måtte indrømme, at det var helt i orden, det med McInnis. Den mand kunne jo *spille*. Luther havde holdt øje med ham, siden dengang i 09, hvor han blev oplært hos Philadelphia.

Men efter inningens sidste slag kom Luther løbende ind fra center for så at finde alle de øvrige hvide mænd stillet op ved homepladen. Lederen, Chicagos Flack, stod med battet hvilende over skulderen.

Babe Ruth forsøgte en sidste øjeblik-redning, så meget skulle han da have. Han sagde: "Hej, venner, vi er altså lige i gang med et spil hér."

Flack sendte ham et stort, glad smil. "Jamen, så skal vi da have et bedre spil nu, Ruth. Lad os se, hvordan de boys her klarer sig mod de bedste i American og National League."

"Nåh, de hvide divisioner?" sagde Sticky Joe Beam, "det er dem, De mener?"

De så alle sammen på ham.

"*Hvad* sagde du, *boy*?"

Sticky Joe Beam var toogfyre år gammel og lignede en skive branket bacon. Han spidsede læberne en smule, så ned i jorden og dernæst på rækken af hvide mænd, og Luther tolkede hans blik sådan, at der var optræk til slagsmål.

"Jeg sagde, 'lad os nu se, hvad De dur til'." Han så lige på dem. "Øhm, *sub*."

Luther så hen på Ruth og mødte hans blik, og den forvoksede, fede baby sendte ham et usikkert smil. Luther tænkte på den sentens fra Bibelen, som hans bedstemor citerede igen og igen, da han var dreng, om sjælen, der er redebon, mens kødet er skrøbeligt.

Gælder det også dig, Babe? ville han spørge. Er det dig?

Babe Ruth begyndte at drikke, så snart de sorte havde udvalgt deres ni. Han vidste ikke, hvad der var galt – det var bare en baseballkamp – men ikke desto mindre var han bedrøvet og skamfuld. Det hang ikke sammen. Det var bare en baseballkamp. Lidt skæg i sommervarmen, mens de ventede på at få toget repareret. Ikke andet. Og alligevel ville bedrøvelsen og skamfuldheden ikke slippe sit tag i ham, så han skruede kapslen af sin lommeflaske og tog en solid slurk.

Han bad sig fritaget for at kaste, sagde, at han stadig havde ondt i armen efter første kamp. Han sagde, at han havde sin statistik i World Series at tage hensyn til, en pointfri sæson som kaster, og den ville han ikke risikere at sætte over styr for en venskabskamp i syvende division uden for lands lov og ret.

Så Ebby Wilson kastede. Ebby var en ondsindet lille hvalp med en flap af en hage; han var fra Missouri, men havde spillet for Boston siden juli. Han smilede, da de stak ham bolden i hånden. “Sådan skal det være, drenge. Vi ordner de niggere, inden vi så meget som ser os om. Og inden *de* får set sig om.” Og han lo, selv om ingen lo med.

Ebby lagde ud med en serie bolde, der tog toppen af deres batopstilling på ingen tid. Så gik Sticky Joe på kastetuen, og den sorte mand dér, han havde ikke andre gear end fuld kraft frem, og da først han fik hul på sine langarmede blækspruttekast, så kunne Gud alene vide, havde der kom mod én. Han kastede hurtige bolde, der blev usynlige, og skruebolde, der kunne se selv; i samme øjeblik de fik øje på et bat, dukkede de sig og blinkede til batteren i forbifarten. Han kastede krumme bolde, der kunne tage en runde om et bildæk, og bolde som granater, der eksploderede ti centimeter fra pladen. Han snød Mann. Han snød Scott. Og han fik Stuffy McInnis grebet ud på en høj luftbold til anden baseman som afslutning på inningen.

Det blev en duel mellem kastere det næste par innings, hvor der ikke var mange slag, der røg tilbage forbi tuen, og Ruth begyndte at gabe derude til venstre, og slurkene af lommeflasken blev større. Men de farvede scorede et run i anden og endnu et i tredje, hvor Luther Laurence udvidede løbet fra første til anden base til et rent home run, og han piskede af sted langs infielden så hurtigt, at Hollocher i bare befippelse ikke fik lagt bolden tilbage fra center, og da han endelig var færdig med at stå og fumle, strøg Luther Laurence ind over pladen.

Den kamp, der begyndte for sjov, som skæg og ballade, gik nu over forbløffet respekt (“Jeg har *godt* nok aldrig set nogen smøre sennep på en bold som ham negeren dér. Ikke engang dig, Gidge. Sgu da ikke engang

Walter Johnson. Han er simpelthen fantastisk ...”) og en nervøs slåen-dethen, (“Hvad så? Tror I, vi når at score bare et enkelt run, inden vi skal hjem til – I ved – World Series ... ?”) til vrede (“De niggere ejer jo for fanden den mark hér. Det er dét. Lad os lige se dem spille en gang på Wrigley, hvad? De skulle fandeme have lov til at blive sparket ud på Fenway ...”).

De farvede kunne lægge en bold død med et støds slag, I Gguder, hvor kunne de slå støds slag. Bolden landede femten centimeter fra pladen og blev liggende, som var den blevet skudt. Og de kunne løbe. De kunne stjæle baser, som om det bare var et spørgsmål om lige at synes, man hellere ville stå på anden end på første base. Og de kunne slå singleslag. Da de nåede anden halvdel af femte inning, så det nærmest ud, som om de kunne blive ved med at slå singleslag resten af dagen, bare træde an på pladen og daske endnu én ud i infielden, men så kom Whiteman hen til tuen fra første og tog en snak med Ebby Wilson, og efter den holdt Ebby op med at prøve på at spille smart. Han kastede som død og helvede, og som han var ligeglad med at skulle gå med armen i slynge resten af sæsonen og vinteren med.

I toppen – første halvdel – af sjette inning, hvor de sorte var foran 6-3, ramte Stuffy McInnis en hurtig bold fra Sticky Joe Beam og slog den så højt op over træerne, at Luther Laurence end ikke gad kigge efter den. De hentede en ny bold i lærredsposen henne ved bænken, og den sendte Whiteman så godt af sted, at han nåede anden base stående, og så tog Flack to strikes og afværge yderligere seks bolde på fejl, inden han voppedede et singleslag fladt ud til venstre, og der stod 6-4 med mænd på første og tredje base og ingen ude.

Babe kunne mærke det, mens han tørrede battet af med en klud. Han kunne mærke alle deres pulsslag, da han trådte hen til pladen og skrabadede med foden i jorden som en hestehov. Lige her, lige nu med denne sol, denne himmel, denne afdrejede trækævla og det syde læder, med lemmer og fingre og intens spænding på, hvad der ville *ske*, det var skønhed. Det var smukkere end kvinder eller ord og smukkere selv end latter.

Sticky Joe kastede en brushback, en drillebold. Han sendte ham en hård kurvebold, som kom ind højt og så direkte, at den ville have taget Ruths tænder med på tur hen over det sydlige Ohio, hvis ikke han havde trukket hovedet til sig i et ryk. Han rettede battet mod Sticky Joe og kiggede ud ad det, som om han tog sigte med en riffel. Han så fryden i den gamles blik derude og smilede, og den gamle gengældte smilet, og de nikkede begge to, og Ruth havde lyst til at kysse den gamle mand på panden.

“Er vi enige om, at det var en *ball?*” råbte Ruth, og han kunne se selv Luther grine langt derude i centerfielden.

I guder, hvor var det pragtfuldt, det her. Men – hej! – her har vi den så, et kanonskud af en *breaking ball*, og Ruth kunne se sømmen i læderet, han så den røde streg dykke nedad og indledte sit sving lavt nede, langt lavere end bolden var, fordi han vidste, hvor den ville nå ned, og fanden tage ham, om ikke han ramte, samlede den skide bold ned fra et sted i rummet og uden for tiden og så den klatre til vejrs igen mod himlen, som havde den hænder og knæ. Ruth satte i løb hen langs sidelinjen og så Flack sætte af sted fra første base, og lige der var han så med ét sikker på, at han ikke havde ramt ordentligt alligevel. Ikke et rent slag. Han hylede: “Stop!” men Flack var i løb. Whiteman var nogle få skridt fra tredje, men blev der med armene strakt ud til hver sin side, mens Luther strøg bagud mod træerne, og Ruth så bolden komme til syne ned fra den samme himmelhvælving, hvor den var forsvundet, og suse direkte ned forbi trækronerne og lande i Luthers handske.

Flack var allerede vendt om fra anden, og han var hurtig, og i det øjeblik, Luther affyrede bolden tilbage mod første base, rørte Whiteman igen ved tredje. Og Flack, jo, Flack var afsindig hurtig, men Luther havde en slags kanonaffyring i sit magre korpus, og bolden hvinede over grønsværen, og Flack piskede i jorden med fødderne og busede frem som en diligence, og han fløj det sidste stykke, i det samme, som bolden klaskede på plads i Aeneus James’ handske, og Aeneus, ham den store, som Ruth havde set ude på centerfielden, da han kom ud mellem træerne, lod sin lange arm suse ned, mens Flack kom kurende på brystet ind mod første base, og Aeneus’ *tag* ramte ham øverst på skulderen, hvorpå Flacks hånd nåede basesækken.

Aeneus sænkede den frie hånd for at hjælpe Flack på benene, men Flack ignorerede den og rejste sig.

Aeneus kastede bolden ud til Sticky Joe.

Flack børstede sine bukser af og stillede sig op på første basesæk. Han lagde hænderne på knæene og rettede højre fod ind mod anden base.

Sticky Joe gloede på ham ude fra tuen.

Aeneus James sagde: “Hvad laver De dér, suh?”

Flack sagde: “Hvad mener du med det?” og hans stemme var lidt for lys i klangen.

Aeneus James sagde: “Nåmen, jeg kan bare ikke forstå, De er her endnu, suh.”

Flack sagde: “Det er faktisk her, en spiller skal stå, når han er på første, boy.”

Aeneus James så med ét udmattet ud, som om han lige var kommet hjem efter en fjorten timers arbejdsdag og havde set, at nogen havde snuppet hans sofa.

Ruth tænkte, åh, gud, nej ...

“De var ude, suh.”

“Hvad skal det pjat til for, boy? Jeg var hjemme.”

“Den mand var hjemme, nigger.” Det kom fra Ebby Wilson, som med ét stod ved siden af Ruth. “Det kunne man se på miles afstand.”

Nu kom nogle af de farvede derhen og spurgte, hvorfor spillet var gået i stå.

Aeneus sagde: “Manden påstår, han var hjemme.”

“*Hvad?*” Cameron Morgan kom løbende derhen fra anden field. “Det er da vel løgn ... ?”

“Pas du nu lige lidt på, boy.”

“Jeg skal nok passe på, når jeg selv synes.”

“Så-åh, skal du det?”

“Det skulle jeg mene, ja.”

“Den mand var hjemme. Så godt og vel.”

“Han var ude,” sagde Sticky Joe stilfærdigt. “Ikke for at sige noget om Dem, hr. Flack, men De var ude, sir.”

Flack samlede hænderne bag ryggen og gik hen foran Sticky Joe. Han lagde hovedet let på skrå og så på den mindre mand. Af en eller anden grund snusede han ud i luften.

“Du mener måske, jeg stillede mig på første base, fordi jeg lige blev lidt *forvirret*? Hvad?”

“Nej, det mener jeg ikke.”

“Hvad mener du så, boy?”

“At De var ude, sir.”

Nu var alle ved første base. De ni fra hvert hold og de ni farvede, der havde sat sig uden for banen, da det nye spil blev sat i gang.

Ruth hørte ‘ude’. Han hørte ‘hjemme’. Den ene gang efter den anden. Han hørte ‘boy’ og ‘nigger’ og ‘nigra’ og ‘bondeknold’, og så hørte han én sige hans eget navn.

Han så derhen og mødte Stuffy McInnis’ blik. McInnis pegede på basesækken. “Gidge, du stod tættest på. Flack siger, han rørte den, og Ebby holdt øje med det, og han siger også, han var hjemme. Hvad siger du, Babe, var han hjemme, eller var han ikke hjemme?”

Babe Ruth havde aldrig set så mange vrede, sorte ansigter så helt tæt på. Atten stykker. Store, flade næser, muskler i arme og ben som blyrør,

sveddråber i det tætkrusede hår. Han havde holdt af alt, hvad han havde set til disse mennesker, men brød sig alligevel ikke om den måde, de så på én, som om de vidste noget om én, de bare ikke ville sige. Hvordan deres blik tog mål af én og så blev slået ned og fjernt.

For seks år siden havde topligaerne i baseball oplevet den første strejke. Detroit Tigers havde nægtet at spille, indtil Ban Johnson ophævede den karantæne, Ty Cobb var blevet idømt for at tæve en tilhænger på tilskuerpladserne. Den pågældende baseballfan var krøbling, han havde kun et par armstumper og ingen hænder til at forsvare sig med, men Cobb havde tævet videre på ham, længe efter at han var slået i jorden, og havde sparket ham både i ribbenene og ansigtet med sine knopsko. Trods det tog Cobbs holdkammerater hans parti og gik i strejke for en fyr, som ingen af dem i virkeligheden brød sig om. Rent faktisk var der ingen, der kunne fordrage Cobb, men det var ikke dét, der var pointen. Pointen var, at tilskueren havde kaldt Cobb for halvneger, og der var ikke ret meget værre, man kunne sige til en hvid mand ud over måske 'niggerelsker' eller bare 'nigger'.

Ruth gik stadig i skole på opdragelsesanstalten, da han hørte om det, men han kunne da sagtens forstå holdningen hos de andre Tigers. Man kunne da godt kværne løs med en farvet, man kunne ligefrem grine og have det skægt med dem og måske stikke dem, man grinede bedst sammen med, en lille ting ved juletid. Men det ændrede ikke ved, at det var den hvide mands samfund, det var et land funderet på familieværdier og ærligt arbejde. (Og hvad lavede de sorte hér i øvrigt ude på en mark midt om dagen på en hverdag, hvad lignede det, at de rendte rundt her og spillede bold, mens deres familier sikkert sad og sultede derhjemme?) Når alt kom til alt var det altid bedst at holde sig til sine egne, til de folk, man skulle leve med og spise med og arbejde med resten af livet.

Ruth holdt blikket rettet mod sækken. Han ville helst ikke vide, hvor Luther var, han ville ikke se ind i denne sværm af sorte ansigter og risikere at møde hans blik.

"Han var hjemme," sagde Ruth.

De farvede blev tossede. De råbte og pegede på sækken og råbte, at det *fandeme* ... og det fortsatte et stykke tid, indtil de med ét, som om de havde hørt en hundefløjte, som ingen af de hvide kunne opfatte, holdt inde. De slappede af i kroppen, skuldrene sank ned, og de så durk gennem Ruth, som kunne de se ham lige om i nakken. Og Sticky Joe sagde: "Godt, så; hvis vi spiller på den måde, så spiller vi på den måde."

"Det er på den måde, vi spiller, ja," sagde Stuffy McInnis.

“Javel, suh,” sagde Sticky Joe. “Det har vi forstået nu.”

Og de gik alle sammen tilbage og indtog deres pladser.

Babe Ruth satte sig på bænken og drak og følte sig møgbeskidt, og det gik op for ham, at han havde lyst til at vride nakken om på Ebby Wilson, vride hovedet af ham og smide det i en dyngge sammen med Flacks. Det var jo en fuldstændig idiotisk følelse; han havde gjort det rigtige for sine holdkammerater, men ikke desto mindre var det sådan, han følte.

Jo mere han drak, jo værre fik han det, og i ottende inning overvejede han, hvad der ville ske, hvis han med vilje lod de andre vinde point, næste gang han var ved bat. Han havde byttet plads med Whiteman på det tidspunkt og spillede første. Luther Laurence stod afventende, mens Tyrell Hawke var i boksen, og Luther så igennem ham, som om han bare var en hvid mand som de andre nu, sendte ham det totalt tomme blik, man mødte hos dragere og skopudsere og piccolouer, og Babe kunne mærke, hvordan noget skrumpede ind i ham.

Selv med yderligere to omdiskuterede tags – og ethvert barn kunne gætte, hvem der vandt diskussionen – og et langt fejlskud, som ligaspillerne kaldte et home run, var de stadig bagud til de farvede med 9-6 i bunden af niende, da National Leagues og American Leagues stoltheder begyndte at spille som National Leagues og American Leagues stoltheder.

Hollocher fløj hen ad første baselinje. Dernæst sendte Scott én hen over hovedet på tredje baseman. Flack blev kastet ud, men Stuffy McInnis sendte en for fuld kraft fladt ud mod højre, og der var folk på alle baser; en mand ude. George Whiteman gik til bat, og Ruth stod i ventecirklen. Infielderne stillede op til dobbeltspil, og Sticky Joe Beam kastede ikke noget, som George ikke kunne nå langt på, og med ét gik det op for Babe Ruth, at han stod og håbede på noget, han aldrig nogensinde i sit liv havde håbet på: Et dobbeltspil, så han ikke behøvede at gå til bat.

Whiteman satte tænderne i en *sinker*, som tog sin tid, og bolden brølede ud i rummet, inden den slog et sving til højre et sted lige på den anden side af infielden, et pludseligt brat og råt retningsskift. En oplagt foul ball. Dernæst viste Sticky Joe Beam ham vintervejen med to af de mest ondsindede fastballs, Ruth havde set til dato.

Babe Ruth gik til bat. Han talte op i hovedet, hvor mange af deres seks runs de havde scoret ved regulær baseball, og nåede til tre. Tre. De farvede mænd her, som ingen kendte, på Joe Tyndskids mark i Kragestop, Ohio, havde holdt nogle af den kendte verdens bedste spillere nede på sølle tre runs. Og Ruth selv var gudhjælpedet nede på et træfgennemsnit på en-til-tre. Og han havde virkelig forsøgt. Og det var ikke bare denne

Sticky Joe Beams kast. N-ngh. Mottoet lød: Slå dem derud, hvor de ikke er. Men de farvede dér, de var over det hele. Bedst som man troede, der var en sprække, en kile mellem dem, forsvandt kilen. Man slog noget, som ingen dødelig kunne indhente, og så stod en af de hvalpe derude med den i handsken og var ikke engang forpustet.

Hvis ikke de havde snydt, ville dette her være et af de største øjeblikke i Ruths liv, en konfrontation med nogle af de bedste spillere, han endnu havde mødt, og med spillet i sin hule hånd. Bunden af niende inning, to mand ude og tre på baserne. Ét sving, og han kunne vinde det hele.

Og han *kunne* vinde det. Han havde studeret Sticky Joe et stykke tid nu, og dels var manden træt, dels havde Ruth set alle hans kast. Hvis ikke de havde snydt, så havde den luft, som Ruth lige nu sugede ind gennem næseborene, været den reneste kokain.

Sticky Joes første kast nåede ham for løst og forudsigeligt, og Ruth måtte tilpasse sit sving omhyggeligt for at ramme ved siden af bolden. Han ramte i den grad ved siden af, og selv Sticky Joe så forbløffet ud. Den følgende var nok så snært på, og der var noget proptrækker i den, og Ruth sende den retur som en foul. Den næste var en jordstryger og den næste igen oppe omkring hagen.

Sticky Joe Beam tog bolden og gik væk fra tuen et øjeblik, og Ruth kunne føle alles blikke hvile på sig. Han kunne se træerne bag Luther Laurence, og han kunne se Hollocher og Scott og Stuffy McInnis på deres baser, og han tænkte, hvor smukt det havde været, hvis det havde været ærligt spil, hvis det næste pitch blev et, han med god samvittighed kunne sende op til Gud i sin himmel. Og måske ...

Han rakte en hånd i vejret og trådte ud fra pladen.

Det var jo bare et spil, ikke sandt? Hvem tog sig af, om han vandt? Ville det spille nogen rolle i morgen? Selvfølgelig ville det ikke det. Det ville ikke spille nogen rolle i nogens *liv*. Nu – *lige* nu – drejede det sig om to ude, tre på base og bunden af niende.

Hvis han sender mig én, der er lige til at spise, besluttede Ruth, da han trådte ind på pladen igen, så æder jeg den. Hvordan skulle jeg kunne modstå det? Med de tre mænd på baserne, battet her i min hånd, lugten af jord og græs og sol.

Det er en bold. Det er et bat. Det er ni mænd. Det er et øjeblik. Ikke nogen evighed. Blot et øjeblik.

Og her var så bolden, den kom langsommere, end den burde have gjort, og Ruth kunne se det i den gamle negers ansigt. Han vidste det, så snart den forlod hånden på ham. Den bold var *fat*, forudsigelig.

Babe Ruth overvejede at kikse, lade den smutte under, gøre det rimelige.

Netop da lød togets fløjte, en høj, skinger piften op mod himlen, og Ruth tænkte, det er et tegn, og han satte foden i og svingede sit bat og hørte griberen sige: "Shit!" Og så ... *lyden*. Den overdådige lyd af træ mod okselæder, og bolden forsvandt op i himlen.

Ruth luntede nogle få meter hen ad linjen og standsede, fordi han vidste, han var nået i stilling.

Han så ud og mødte Luther Laurences blik et splitsekund, og han fornemmede, hvad Luther havde erkendt: At han havde forsøgt at slå et home run, en grand slam. At han havde forsøgt at hale sejren hjem efter en unfair kamp, tage sejren fra dem, der havde spillet regulært.

Luthers blik slap Ruths, gled af det på en måde, så Ruth var klar over, han aldrig igen skulle føle det. Og Luther så op, mens han gled ud og gjorde sig klar til bolden. Han gik i stilling. Han hævdede handsken over hovedet. Og det var det; det var slut på kampen, fordi Luther stod lige i boldens bane.

Men Luther gik.

Luther sænkede handsken og gik over mod infielden, og det samme gjorde højre markspiller og nu også venstre mark, og bolden dejsede ned i græsset bag dem, og de ikke så meget som vendte sig for at se på den, de fortsatte bare i jævn gang, og Hollocher nåede ind på hjembasen, men der stod ingen griber og ventede på ham der. Griberen var på vej hen mod bænken uden for tredje base, og det samme var tredje baseman.

Scott nåede hjem, men Stuffy McInnis holdt op med at løbe ved tredje og stod bare der og så på de farvede, der besindigt traskede mod udskiftningsbænken, som var det bunden af anden og ikke niende. De samlede omkring den og stak handsker og bats i hver sin lærredspose og lod i det hele taget, som om de hvide ikke var der. Ruth havde trang til at gå ind over den bane til Luther Laurence, til bare at få sagt noget, men Luther vendte sig ikke en eneste gang. Og nu gik de alle sammen ud mod grusvejen på den anden side af marken, og han kunne ikke længere skelne Luther i havet af sorte, kunne ikke afgøre, om det var ham henne forrest eller ham, der gik ude til venstre, og Luther så sig aldrig tilbage.

Fløjten lød igen, og ingen af de hvide havde så meget som rørt sig, og selv om de sorte tilsyneladende var gået langsomt derfra, var de næsten ude fra marken nu.

Bortset fra Sticky Joe Beam. Han kom hen og samlede det bat op, Babe havde brugt. Han lagde det over skulderen og så Babe Ruth i øjnene.

Babe rakte hånden frem. "Et pragtfuldt spil, hr. Beam.

Sticky Joe Beam viste ikke tegn på at have set Babes hånd.

Han sagde: "Jeg tror, der er Deres tog, der fløjter, suh," og gik ind over marken.

Babe Ruth gik tilbage til toget. Fik en drink i baren.

Toget kørte fra Ohio og buldrede gennem Pennsylvania. Ruth sad alene og drak og betragtede Pennsylvania med alle dets tæmmede højdedrag og støvet. Han tænkte på sin far, som var død fjorten dage tidligere i Baltimore under et slagsmål med sin anden kones bror, Benjie Sipes. Babes far fik sat to stød ind, og Sipes kun et enkelt, men det talte til gengæld, for hans fars hoved ramte kantstenen, og han døde få timer senere på University Hospital.

Aviserne gjorde et stort nummer ud af det et par dage. De spurgte ham, hvad han mente om det, hvordan han følte. Babe sagde, at han da var ked af, at den gamle var død. Det var en trist ting.

Hans far havde smidt ham på opdragelsesanstalt, da Babe var otte. Han havde brug for at lære at opføre sig ordentligt, havde han sagt. Han sagde, han var træt af at prøve at lære ham, hvordan han skulle tage sig af sin mor og ham. Sagde, at et stykke tid på Saint Mary's ville gøre ham godt. Og han havde jo sin saloon at passe. Han kom tilbage og hentede Ruth, når han havde lært at opføre sig ordentligt.

Hans mor døde, mens han var der.

Det var en trist ting, sagde han til aviserne. En bedrøvelig ting.

Han ventede hele tiden på at føle noget. Han havde ventet i to uger nu.

I almindelighed følte han ud over den selvmedlidenhed, der bemægtigede sig ham, når han var fuld, kun noget, når han ramte en bold. Ikke når han kastede. Ikke når han greb den. Kun når han ramte den med battet. Når træet mødtes med okseskindet, og han roterede i hofterne og slyngede skuldrene rundt, når musklerne i hans lår og lægge strammede til, og han mærkede suset, altings brusen i kroppen, mens han afsluttede svinget af det sorte bat, og den hvide bold røg til vejrs hurtigere end noget andet her på planeten. Det var derfor, han havde skiftet mening og svunget battet alligevel her i eftermiddag, fordi han var nødt til at gøre det. Den var for fed, den bold, alt for ren og oplagt til battet. Derfor havde han gjort det. Mere var der ikke at sige om den ting. Ikke mere.

Han kom med i et spil poker med McInnis og Jones og Mann og Hollocher, men de blev ved med at snakke om strejken og krigen alle

sammen. (Ingen af dem nævnede kampen på marken; det var, som de var enige om, at den aldrig havde fundet sted,) så han endte med at tage en lang, lang lur, og da han vågnede igen, var de næsten gennem New York, og han drak lidt mere for at slippe af med muddret i hjernen, og han tog Harry Hoopers hat af hovedet på ham, mens han sov, og jog en knytnæve gennem pulden, inden han satte den tilbage på Harry Hoopers hoved, og en eller anden lo, og en anden sagde: "Gidge, for fanden, har du ikke respekt for noget som helst?" Så tog han en anden hat, denne gang fra Stu Springer, leder af The Cubs' salgsafdeling, og han boksede hul i den, og inden længe hvirvlede det halve af vognen hatte til ham og udfordrede ham til at blive ved, og han klatrede op på ryglænet af et af sæderne og kravlede fra det ene til det andet og lavede 'hu-hu-hu'-lyde som en gorilla og mærkede en pludselig, uforklarlig stolthed, der brusede op gennem hans ben og arme som hvedestrå, der var blevet vilde i væksten, og han råbte: "Jeg er abemanden! Jeg er kraftedeme Babe Ruth, er jeg, og nu kommer jeg og æder jer!"

Der var nogle stykker, der forsøgte at få ham halet ned, og nogle forsøgte at lægge en dæmper på ham, men han sprang fra ryglæn til ryglæn, dansede i midtergangen og greb endnu flere hatte, og nogle slyngede han rundt, andre boksede han hul i, og folk klappede, folk piftede og hujede. Han daskede hænderne sammen som en lirekasseabe, kløede sig i røven og blev ved med sit 'hu-hu-hu', og de elskede det, de var vilde med det.

Så løb han tør for hatte. Han så hen ad midtergangen. De lå overalt rundt på gulvet. De hang ned fra bagagenettet. Enkelte strå klæbede til vinduerne. Ruth kunne fornemme vrage af dem op gennem rygsøjlen og lige op i bunden af hjernen. Han følte sig selv rundt på gulvet og samtidig opløftet og klar til at gå i gang med slipsene. Jakketsættene. Bagagen.

Ebby Wilson lagde en hånd på hans bryst. Ruth vidste ikke engang, hvor han var kommet fra. Han så Stuffy McInnis stå på sit sæde med et glas etellerandet hævet mod ham. McInnis råbte og smilede, og Ruth vinkede til ham.

Ebby Wilson sagde: "Lav en ny til mig."

Ruth så ned på ham. "Hvad?"

Ebby Wilson slog let ud med hænderne; det her var et ganske rimeligt forslag. "Lav en ny hat til mig. Du har ødelagt dem; så må du jo lave en ny til mig."

En eller anden piftede.

Ruth glattede skuldrene på Ebby Wilsons jakke. "Jeg gi'r en drink."

"Jeg vil sgu ikke have nogen drink. Jeg vil have min hat."

Ruth var på nippet til at sige 'op i røven med din hat', da Wilson skubbede til ham. Det var ikke alverden, men toget gled ind i en kurve i det samme, og Ruth kunne mærke, hvordan det gav sig, og han smilede til Wilson og blev enig med sig selv om at bokse i stedet for at sige noget til hovedet af ham. Han langede ud og kunne se reaktionen på bevægelsen i Ebby Wilsons øjne. Wilson var ikke så slikket selvsikker længere, ikke så optaget af sin hat, men toget krummede en gang mere, og der gik en rystelse gennem vognen, og Ruth kunne registrere, hvordan slaget ramte langt ved siden af, han mærkede, hvordan hele hans krop duvede ud til højre, og han hørte en stemme i sit hjerte: 'Det er ikke dig, Gidge, det her er ikke dig.'

Hans knytnæve ramte vinduet i stedet. Han kunne mærke stødet op i albuen, op i skulderen og helt op i siden af halsen til hulningen lige under øret. Han fornemmede sin duvende mavesæk stillet til skue og følte sig atter fed og forældreløs. Han lod sig dumpe ned på det tomme sæde, sugede luft ind mellem tænderne og knugede hånden ind mod sig.

Luther Laurence og Sticky Joe Beam og Aeneus James sad sikkert på en veranda nu og mærkede nattens hede, mens de lod en dunk hjemmebrændt gå fra hånd til hånd. Måske talte de om ham, om udtrykket i hans ansigt, da Luther gik sin vej fra bolden, mens den var på vej ned mod ham. Måske lo de og genopførte et slag, et kast, et løb.

Og han var her, ude i verden.

Jeg sov op gennem New York, tænkte Babe, mens de kom med en spand is og stak hans hånd i den. Og så kom han i tanker om, at toget her ikke kom forbi Manhattan, kun Albany, men alligevel følte han sig snydt. Han havde set det i hundredvis af gange, men han elskede synet, lysene, den mørke flod, der omsluttede øen som et tæppe, og sandstensspirene, der stod så hvide op mod nattehimlen.

Han tog hånden op af isspanden og så på den. Hans kastehånd. Den var rød og allerede opsvulmet, og han kunne ikke lukke den sammen.

"Hej, Gidge?" var der en, der råbte hende fra bagenden af vognen. "Hvad har du egentlig mod hatte?"

Babe Ruth svarede ikke. Han så ud ad vinduet ud på det flade buskland i Springfield, Massachusetts. Han lagde panden ind mod ruden for at køle den og så sit spejlbillede og genspejlingen af landskabet, og de to billeder gled ind i hinanden.

Han lagde sin opsvulmede hånd ind mod ruden, og landskabet gled også gennem den, og han forestillede sig, hvordan det helbredte de smertende knoer og håbøde, han ikke havde brækket noget. På grund af noget så idiotisk som hatte.

Han forestillede sig at finde Luther Laurence et sted på en støvet gade i en støvet by og give ham en drink og undskylde, og at Luther ville sige, at det skal De da ikke tage dem af, Mister Ruth, suh, også fortælle endnu en historie om kaktusmarkerne i Ohio.

Men så stod billedet af Luthers øjne for ham, et blik, der ikke røbede noget, men indgød fornemmelsen af, at han kunne se durk gennem én, og at han ikke brød sig om synet, og Ruth tænkte, du kan sgu da rende mig, boy, dig og din anerkendelse, jeg har ikke brug for den. Er du med? Jeg har ikke brug for den.

Han var først lige begyndt. Han var på nippet til at briste, til at eksplodere. Han kunne føle det. Store ting. Der var store ting undervejs. Fra ham. Alle vegne fra. Det var den fornemmelse, han havde oplevet her på det seneste, som om hele verden havde været holdt på stald – inklusive ham. Men inden længe var han rede til at briste, til at eksplodere ud over det hele.

Han lod fortsat hovedet hvile mod ruden og lukkede øjnene, og han kunne mærke, hvordan landskabet bevægede sig gennem ansigtet, selv da han begyndte at snorke.

LOPPETJANS

FØRSTE KAPITEL

En våd sommeraften boksede Danny Coughlin, politibetjent i Boston, fire omgange mod en anden politimand, Johnny Green, i Mechanics Hall lige uden for Copley Square. Coughlin – Green var sidste kamp af femten i et program udelukkende for politifolk, som omfattede fluevægt, weltervægt, letsværvægt og sværvægt. Danny Coughlin var med sine 188 centimeter og hundrede kilo en sværvægter. Et lidt suspekt højre hook og et benarbejde, der var lidt mindre end lynende, hindrede ham i at bokse professionelt, men et venstre jab som en slagterkniv kombineret med et højrekryds af kæben-med-luftpost-til-Georgia-typen kunne få stort set alle andre halvprofessionelle på Østkysten til at finde nærmeste musehul.

Heldagsturneringen var betitlet Mesterboks og Messingskilt, Tørre Tæsk for en god Sag. Overskuddet blev delt ligeligt mellem et børnehjem for invalide forældreløse og politifolkenes egen loge, Boston Social Club, som lagde bidraget i en forsikringspulje til skadede kolleger og til hjælp til uniformer og udstyr, som korpset nægtede at betale. Og hvor løbesedler om begivenheden var sat op på lygtepæle og i butiksvinduer i de pæne kvarterer og dermed udløste bidrag fra folk, som overhovedet ikke havde til hensigt at overvære kampene selv, blev også de værste slumkvarterer i Boston dænget til med opslagene. De steder, hvor man med størst sandsynlighed fandt kernen af det kriminelle islæt, bisserne og bøllerne, slagsbrødrene og så selvfølgelig *The Gusties*, byens mægtigste og splintrende sindssyge gadebande, som havde hovedkvarter i det sydlige Boston, men havde fangarmene spredt ud i hele byen.

Logikken var ligetil:

Der var kun en ting, forbrydere ville nyde i endnu højere grad end at slå politifolk til lirekassemænd, og det var at se strømerne selv gøre det ved hinanden.

Opslaget sagde, at strømerne slog hinanden til plukfisk i Mechanics Hall under arrangementet Mesterboks og Messingskilt.

Ergo: Forbryderne ville dukke op i Mechanics Hall for at se det ske.

Danny Coughlins gudfar, politikommissær Eddie McKenna, havde besluttet at udnytte den teori til det yderste til gavn for Boston Police Department i almindelighed og den enhed, Special Squads Division, som han selv herskede over, i særdeleshed. Folkene i Eddie McKennas enhed havde i dagens løb blandet sig med den øvrige menneskemængde og havde implementeret den ene arrestordre efter den anden med forbløffende ublodig effektivitet. De ventede, til den pågældende forlod selve hallen – oftest for at forrette sin nødtørft – og så knaldede de ham én oven i hovedet med en lommeknippel og slæbte ham af sted til en af de politibiler, som holdt klar omme bagved. Da Danny gik i ringen, var de fleste af de manglende tugthuskandidater enten blevet samlet ind eller forsvundet ud ad en bagdør, men nogle få stykker – håbløse tumper hver og én – cirkulerede stadig i det røgfylde lokale på et gulv, der var klistret af ølsjatter.

Dannys sekundant hed Steve Coyle. Steve var desuden hans patruljemaker fra station nul-ét i North End. De afpatruljerede en strækning fra den ene ende af Hanover Street til den anden, fra Constitution Wharf til Crawford House Hotel, og lige så længe som de havde gjort det, havde Danny bokset, og Steve havde passet hans ringhjørne og været hans cutman.

Danny, som var en af de overlevende fra bombesprængningen af stationen i Salutation Street i 1916, havde nydt stor anseelse siden sit første år som aspirant. Han var bredskuldret og havde mørkt hår og mørkeblå øjne; det var sket mere end en gang, at man havde bemærket, hvordan kvinder åbenlyst betragtede ham, og det var ikke kun immigranterne eller dem, der røg cigaretter på gaden. Steve var til gengæld lavstammet og trind som en kirkeklokke, han havde et stort, lyserødt og udflydende ansigt og en tungt sjokkende gangart. Først på året var han gået med i en barbershopkvarter i håb om at gøre sig fordelagtigt bemærket hos det smukke køn, en beslutning, der havde båret nogen frugt i forårets løb, selv om fremtidsudsigterne var noget indskrænkede her, som efteråret nærmede sig.

Det hed sig, at Steve snakkede så meget, at han kunne give et aspirinpulver hovedpine. Han havde mistet sine forældre som lille og var gået

ind i politikorpset uden indflydelsesrige forbindelser. Og efter ni år i korpset var han stadigvæk gadebetjent. Danny havde til gengæld en fornem stamtavle i BPD; han var søn af kriminalinspektør Thomas Coughlin, leder af 12. distrikt i South Boston, og gudsøn af lederen af Special Squads, kriminalkommissær Eddie McKenna. Danny havde været i korpset i mindre end fem år nu, men samtlige politifolk i byen vidste, at det med uniformen ikke holdt længe.

“Hvad fanden bliver der af manden?” Steve så ud mod det bagerste af hallen, og det var svært at undgå at bemærke ham i det kostume, han optrådte i. Han hævdede at have læst et sted, at skotter var de mest frygtede sekundanter i boksporten, så når der var kamp, stillede Steve i kilt. En autentisk, rødternet kilt, rød- og sortternede strømper, knaldsort tweedjakke med tilhørende femknappers vest, voldsomt, sølvfarvet slips, autentiske vandrestøvler fra højlandet og en Balmoral med løs puld på hovedet. Det mest forbløffende var ikke, at han i den grad så ud til at føle sig hjemme i udrustningen, men at han slet ikke var skotte.

Ophidselsen var steget støt den seneste times tid blandt et publikum, som kollektivt var røde i hovederne og fulde, og flere og flere kampe blev udkæmpet i intervallerne mellem de programsatte. Danny lænede sig op ad tovene og gabte. Mechanics Hall stank af sved og sprit. Røgen snoede sig fed og fugtig om hans arme. Det eneste rimelige var, at han havde trukket sig tilbage til sit omklædningsrum, men han havde bare ikke rigtigt noget omklædningsrum, kun et arbejdsbord ude i værkstedshallen, hvor de havde sendt Woods fra station Nul-ni ud efter ham fem minutter tidligere for at sige, at han skulle i ringen nu.

Og nu stod han så her i den tomme ring og ventede på Johnny Green, mens den kværnende lyd fra tilskuermassen blev kraftigere og endnu mere kværnende. Nede på ottende række slog en fyr til en anden med en klapstol. Angriberen var så fuld, at han selv faldt oven på sit offer. En betjent kom skridende ind og banede sig vej med kuppelhjelm i den ene hånd og kniplen i den anden.

“Gider du ikke se efter, hvad der bliver af Green?” spurgte Danny.

“Gider du ikke kravle op under min kilt og suge dig fast?” Steve gjorde et kast med hovedet ud mod mylderet. “Med den bande rastløse drankere dér, så risikerer jeg at få trukket kilten af eller ridset skoene.”

“Gud fri os vel!” sagde Danny. “Og du har ikke engang dit pudsegrej med.” Han lod sig gyngede udad i tovene et par gange, lagde hovedet til den ene og den anden side og løsnede håndleddene med roterende hænder. “Nå, så er der frugt!”

“Hvad?” sagde Steve og trådte så til side, da et brunt salathoved kom sejlene i en bue ind over tovene og landede med et sjask midt i ringen.

“Rettelse,” sagde Danny. “Grønt.”

“Skidt med det.” Steve pegede. “Udfordreren melder sin ankomst. Ikke et øjeblik for tidligt.”

Danny kastede et blik ned ad midtergangen og så Johnny Green stå indrammet af en hvid, skæv døråbning. Publikum fornemmede det, og ansigter drejede sig. Han kom hen ad gangen med sin træner, en fyr, som Danny genkendte som vagthavende assistent på Femten. Navnet kunne han ikke komme på. Cirka seksten rækker bagude løftede en af Eddie McKennas Special Squad-drenge, en bavian ved navn Hamilton, en mand i vejret ved næseborene og slæbte af med ham hen ad gangen. Åbenbart skønnede cowboytyperne i styrken, at de kunne smide samtlige masker og bare køre løs nu, hvor den sidste kamp skulle begynde.

Carl Mills, politikorpsets pressetalsmand, råbte op til Steve fra gulvet neden for ringen. Steve gik ned på det ene knæ for at høre, hvad han ville. Danny så Johnny Green komme nærmere, og der var noget svømmende, noget forkert i mandens blik, han ikke brød sig om. Green så tilskuerne, han så ringen og så Danny, men han så alligevel ikke noget. I stedet havde han blikket rettet mod alting og så samtidig forbi det. Danny havde set det udtryk i folks øjne før, men det var for det meste enten folk, der var så fulde, at de ikke evnede at tælle de flasker sprut, de havde kvalt, eller voldtægtsofre.

Steve kom hen og lagde en hånd på hans arm. “Mills siger, det er hans tredje kamp inden for et døgn.”

“Hvad? Hvis ... ?”

“Ja, hvem tror du? Ham Johnny Grøntsag dér. Han boksede en i aftes ovre på Crown i Somerville og så igen en i formiddags nede på baneterrænet i Brighton. Og så nu her.”

“Hvor mange omgange?”

“Mills siger, at det i hvert fald var tretten i aftes. Og han tabte på knockout.”

“Hvad fanden vil han så her?”

“Huslejen,” sagde Steve. “To børn og konen med rogn.”

“Huslejen?”

Publikum var røget på benene, væggene skælvede, og spærene dansede. Hvis taget med ét røg til himmels, ville Danny såmænd knap nok blive forbavset. Johnny Green kom i ringen uden slåbrok. Han stillede sig i sit ringhjørne og knaldede handskerne sammen, og hans blik var rettet mod noget bagude i hjernen.

“Manden aner ikke engang, hvor han er,” sagde Danny.

“Åh, jo, dét ...” sagde Steve. “Og han er på vej ind i midten nu.”

“Steve, for katten ... !”

“Jeg kan ikke døje katte. Se så at komme derind.”

Midt i ringen lagde dommeren, kriminalassistent Bilky Neal, som selv var gammel bokser, en hånd på skulderen af de to. “Jeg vil have en ren kamp. Og hvis I ikke kan klare det, så skal den i hvert fald se ren ud. Spørgsmål?”

Danny sagde: “Den mand kan ikke se ud ad øjnene.”

Johnny Green havde blikket rettet mod sine sko. “Jeg kan sgu da se nok til at slå hovedet af dig.”

“Hvis jeg tager handsken af, kan du så tælle mine fingre?”

Green løftede hovedet og spyttede på Dannys bryst.

Danny trådte et skridt baglæns. “Hej, hvad fanden ... !” Han tørrede spytklatten af med handsken og tørrede handsken i shortsene.

Tilråb fra publikum. Ølflasker smadret ind mod stativet under ringen.

Johnny Green gengældte hans blik, og hans øjne sejlede som noget på et skibsdæk i stormvejr. “Hvis du giver op, så gør det. Bare du gør det lige her, så de kan se det, så jeg får pengene alligevel. Du kan tage den råber lige dér og give op.”

“Jeg giver overhovedet ikke op.”

“Så boks.”

Bilky Neals smil var nervøst og rasende på en og samme gang. “Folk er lidt utålmodige nu, d’herrer.”

Danny pegede på Johnny med handsken. “Jamen, se på ham, Neal, se på ham!”

“Der er sgu ikke noget galt med den mand.”

“Hold da kæft! Jeg vil kraft ... !”

Greens jab ramte Danny på hagen. Bilky Neal røg tilbage i et spring og viftede med armen. Gongongen lød. Publikum brølede. Johnny Green ramte Dannys strube med et nyt jab.

Menneskemassen gik bersærk.

Danny veg for det næste jab og gik i clinch. Mens Green bankede en halv snes kaninhug i nakken på Danny, sagde Danny: “Du skal holde op nu, er du med?”

“Luk røven. Jeg har sgu brug ... for de ... jeg ...”

Danny mærkede en varm strøm ned over ryggen. Han brød sin clinch.

Johnny Green lagde hovedet bagover i et ryk, mens lyserødt skum løb ud ad munden på ham og silede ned over hagen. Han blev stående på

den måde i fem sekunder – en evighed i en boksering – med armene ned langs siden. Danny registrerede, hvor barnlige hans træk med et var blevet, som om manden var nyudklækket.

Så blev hans øjne smallere. Han trak skuldrene fremad og opad. Hævede hænderne. Lægen forklarede senere Danny – da han havde været åndssvag nok til at spørge – at et menneske udsat for ekstremt pres hyppigt reagerer på de rene reflekser. Hvis Danny havde vidst det dengang, ville det måske have gjort en forskel, selv om han havde yderst svært ved at se hvordan. En hævet hånd i en boksering betyder sjældent andet end det, man umiddelbart antager. Johnny Greens venstre handske røg frem i luftrummet mellem de to. Dannys skulder vred sig bagud, og hans højrekryds klaskede ind på siden af Johnny Greens hoved.

Instinkt. Det rene, skære.

Der var ikke rigtigt noget tilbage af Green til at tage tælling. Han lå på kanvassen og spjættede med hælene og spyttede først hvidt skum fra sig og siden en strøm af lyserødt. Hans hoved røg i ryk fra højre til venstre, venstre til højre. Han snappede op i luften med munden som en fisk på land.

Tre kampe på et døgn? tænkte Danny. Hvad fanden forestiller du dig?

Johnny Green overlevede. Johnny Green klarede det fint. Han kom aldrig til at bokse igen, det er klart, men efter en måned kunne han tale rent. Efter to måneder slap han af med sin halten, og det blødte op i hans venstre mundvig.

Det var noget andet med Danny Coughlin. Ikke at han følte, det var hans skyld – jo, nogle gange gjorde han, men for det meste vidste han godt, at slagtilfældet nåede frem til Johnny Green, inden Dannys stød gjorde det. Nej, det drejede sig om balancen i tingene. I løbet af bare to år havde Danny overlevet bombesprængningen i Salutation Street og mistet den eneste kvinde, han nogensinde havde elsket, Nora O'Shea, en ung irsk kvinde, der arbejdede som stuepige hos hans forældre. Deres forhold havde forekommet dødsdømt fra starten, og det var Danny selv, der havde slået op, men efter at hun var gledet ud af hans liv, havde han ikke kunnet se nogen som helst fornuftig grund til at leve det videre. Og nu havde han på det nærmeste slået Johnny Green ihjel i ringen i Mechanics Hall. Alt sammen inden for ét-trekvart år. Enogtyve måneder, som kunne have fået enhver til at spørge sig selv, om Gud monstro havde et horn i siden på ham.

Den givne dag
© Dennis Lehane, 2008
© dansk udgave – forlaget Klim, 2011
Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB

Bogen er oversat af Søren K. Barsøe
efter den engelske udgave *The Given Day*

Fotoerne: side 11 © Jupiter Images/Ablestock;
side 3, 39, 223, 411, og 511 © Bettmann/CORBIS.
Omslagslayout: Joyce Grosswiler
Sats: Garamond, Klim
Tryk og bind: CPI-books, Tyskland

ISBN: 978 87 7955 756 7

1. udgave, Aarhus 2011

Forlaget Klim
Ny Tjørnegade 19
DK-8200 Aarhus N
Tlf.: 86 10 37 00
www.klim.dk

Alle rettigheder forbeholdes.
Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er forbudt
uden forlagets skriftlige tilladelse ifølge gældende lov om dansk ophavsret.
Undtaget herfra er korte citater til brug i anmeldelser